

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/43/2019
Identifikačné číslo spisu: 2118011446
Dátum vydania rozhodnutia: 01.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2118011446.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci obvineného D. A., pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí a inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 1. októbra 2019 v Bratislave, o dovolaní obvineného D. A. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 27. februára 2019, sp. zn. 6To 7/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného D. A. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej aj „súd prvého stupňa“) z 27. novembra 2018, sp. zn. 1T/44/2018 bol obvinený D. A. uznaný za vinného zo spáchania prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí a inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe že:

dňa 28. februára 2018 v presne nezistenom čase vo večerných hodinách v meste Leopoldov na bližšie nezistenom mieste si neoprávnene zaobstaral bankomatovú platobnú kartu - N. č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, vedenú na meno R. B., ktorý túto stratil na neznámom mieste v lete roku 2017, následne túto bankomatovú kartu dňa 28. februára 2018 v čase od 19.00 hodiny odovzdal v meste Hlohovec na ulici Nitrianska pred predajňou LIDL X. J., ktorej povedal, že uvedená bankomatová karta je jeho s tým, aby išla do OD LIDL kúpiť cigarety, ktorá následne s uvedenou bankomatovou kartou vzápätí vošla do predajne LIDL, kde išla hneď k pokladniam a tu vykonala neoprávnenú bezkontaktnú platbu za nákup 5 kusov krabičiek cigariet v hodnote 19,00 Eur, pričom platba touto bankomatovou kartou bola zamietnutá z dôvodu blokácie karty, čím by svojim konaním v prípade zrealizovania platby spôsobil J. B. škodu v celkovej výške 19,00 Eur.

Za to bol obvinenému podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, za použitia § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so

stredným stupňom stráženia.

Proti vyššie citovanému rozsudku podal obvinený odvolanie, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Trnave z 27. februára 2019, sp. zn. 6To/27/2019, podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuté.

Proti naposledy uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený D. A. (ďalej aj „obvinený“ alebo „dovolateľ“) vo svoj prospech v zákonom stanovenej lehote dovolanie, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Juraja Gavalca, advokáta so sídlom v Trnave, Teodora Tekela 23, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. g) Trestného poriadku.

V súvislosti s dovolacími dôvodmi vyplývajúcimi z ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) a písm. b) Trestného poriadku obvinený uviedol, že na hlavnom pojednávaní 27. novembra 2017 vznesol námietku zaujatosti všetkých sudcov Okresného súdu Trnava, vrátane konajúceho sudcu s tým, že dôvody ich zaujatosti oprel o obsah posledného telefonátu so svojou matkou v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov. O vznesenej námietke zaujatosti súd prvého stupňa nekonal s odôvodnením, že konajúci sudca si vypočul nahrávku dotknutého telefonátu medzi obvineným a jeho matkou a zistil, že jeho obsahom neboli žiadne informácie, ktorými obvinený vznesenú námietku zaujatosti odôvodňoval. Pritom súd prvého stupňa mal podľa dovolateľa postupovať podľa ustanovení Trestného poriadku, čo sa v prejednávanej veci nestalo. Vzhľadom na to, že Okresný súd Trnava sa mohol stať príslušným na rozhodovanie v prejednávanej veci až po rozhodnutí o námietke zaujatosti v súlade so zákonom, platí, že vo veci rozhodol súd v nezákonnom zložení, prípadne súd nepríslušný.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený namietal, že súd prvého stupňa rozhodoval o vznesenej námietke zaujatosti na podklade skutočností zistených mimo hlavného pojednávania, počas jeho prerušenia, teda postupom mimo rámca ustanovení Trestného poriadku, čo znamená, že pri spomínanom rozhodovaní použil nezákonný dôkaz. Navyše nezákonne postupoval súd prvého stupňa aj z dôvodu, že počúval obsah telefonického rozhovoru medzi obvineným a jeho matkou, čím zasiahol do súkromia obvineného. Podľa § 21 ods. 3, veta prvá, zákona číslo 221/2006 Z. z. o výkone väzby ústav je oprávnený monitorovať a zaznamenávať obsah telefonického hovoru obvineného za účelom plnenia úloh na úseku boja proti terorizmu a organizovanému zločinu, zabrániť mareniu účelu výkonu väzby, odhaľovania a objasňovania trestných činov a zabezpečenia ochrany verejného poriadku a bezpečnosti v objektoch, ktorých ochranu zabezpečuje zbor; uvedené sa nevzťahuje na telefonovanie obvineného s jeho obhajcom. Súd prvého stupňa však pri rozhodovaní o námietke zaujatosti úlohy vyplývajúce z citovaného ustanovenia neplnil.

V podstate z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa uplatnené dovolacie dôvody opierajú, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil vyššie označené uznesenie Krajského súdu v Trnave a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava. Uviedol, že o účelových a obštrukčných námietkach zaujatosti obvineného bolo riadne a zákonným spôsobom rozhodnuté, a to nie len Okresným súdom Trnava, ale aj Krajským súdom v Trnave a Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Námietkami zaujatosti vznesenými obvineným sa Krajský súd v Trnave podrobne a vyčerpávajúco zaoberal v odôvodnení svojho uznesenia. Preto vyjadril názor, že v prejednávanej veci rozhodol príslušný súd v zákonnom zložení senátu. V ďalšom vyjadril názor, že tak Okresný súd Trnava ako aj Krajský súd v Trnave rozhodli zákonným spôsobom na základe riadne zisteného skutkového stavu na podklade dôkazov vykonaných zákonným spôsobom. V podstate z týchto dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného D. A. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj "najvyšší súd") ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku)

pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

Podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak

a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,

b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Vychádzajúc z vyššie citovaného ustanovenia nevylúčenie sudcu možno dovolaním napadnúť z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku a nedôvodné vylúčenie sudcu z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (primerane stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod číslom 15 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 2/2017).

Vo vzťahu k obvineným uplatnenému dôvodu vyplývajúcejmu z už spomínaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku je potrebné v prvom rade uviesť, že tento dôvod nebol správne uplatnený. Obvinený v podanom dovolaní v podstate namieta nesprávny postup súdu prvého stupňa, v dôsledku ktorého došlo k nevylúčeniu konajúceho sudcu. Nevylúčenie sudcu, ako to už bolo vyššie uvedené, však možno dovolaním napadnúť z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Avšak viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Chybu vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (primerane rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod číslom 120 v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 6/2012).

Preto najvyšší súd námietky obvineného týkajúce sa nevylúčenia sudcu konajúceho na súde prvého stupňa podradí pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Obvinený v podanom dovolaní však ani nenamieta, že by konajúci sudca súdu prvého stupňa bol z vykonávania úkonov trestného konania vylúčený. Namieta len, že súd prvého stupňa pri vysporiadaní sa ním vznesenou námietkou zaujatosti nepostupoval v súlade s Trestným poriadkom.

Dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku je ale naplnený až v prípade, že v dotknutej veci konal a rozhodoval sudca, u ktorého reálne existoval konkrétny dôvod, ktorý ho z vykonávania úkonov trestného konania vylučoval. Len nedodržanie procesného postupu pri rozhodovaní o vznesenej námietke zaujatosti v prípade neexistencie žiadneho dôvodu, ktorý by sudcu z vykonávania úkonov trestného konania vylučoval, žiadnym dovolacím dôvodom nie je.

Navyše v ďalšej námietke zaujatosti z 23. januára 2019 vznesenej obvineným namierenej už proti sudcom Krajského súdu v Trnave obvinený okrem iného uviedol, že o skutočnostiach, na ktorých založil svoju námietku zaujatosti vznesenú 27. novembra 2018 sa síce dozvedel od svojej matky, nie však počas telefonického rozhovoru (25. novembra 2018), ale už predtým. Vtedy ešte neuvažoval o tom, že by tieto skutočnosti musel namietat', urobil tak až po ďalších vykonaných hlavných pojednávaniach. To potom ale znamená, ako na to správne poukázal už Krajský súd v Trnave vo svojom uznesení z 27. februára 2019, sp. zn. 6To/7/2019, že obvinený námietku zaujatosti z 27. novembra 2018 nevzniesol bezodkladne.

Vzhľadom na to, že podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku sa o námietke zaujatosti, ktorá nebola vznesená bezodkladne nekoná, súd prvého stupňa v konečnom dôsledku postupoval správne, keď o námietke zaujatosti obvineného vznesenej až 27. novembra 2018 nekonal, aj keď na hlavnom pojednávaní v spomínaný deň uviedol nepríliehavý dôvod nekonania (mimo rámca ustanovenia § 32 ods. 6 Trestného poriadku), a to skutočnosť, že obvineným vznesená námietka zaujatosti bola evidentne založená na nepravdivých tvrdeniach.

Dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku v prejednávanej veci teda zjavne naplnený nie je.

Navyše obvinený v námietke zaujatosti vznesenej 27. novembra 2018 v pôvodnom konaní, o ktorej malo byť podľa jeho názoru rozhodnuté, v podstate len namietal, že jeho otec, ktorý má k nemu (obvinenému) negatívny vzťah, má pomer s bližšie nešpecifikovanou prísediacomu pôsobiacou na Okresnom súde Trnava. Spomínaná prísediaca je v príbuzenskom pomere s konajúcim, ako aj ďalším bližšie nešpecifikovaným sudcom súdu prvého stupňa a prostredníctvom nej a jej vplyvu na sudcov súdu prvého stupňa má jeho otec v úmysle mu škodiť, a preto by všetci sudcovia Okresného súdu Trnava mali byť z vykonávania úkonov trestného konania v jeho veci vylúčení. (Dôvody vylúčenia sudcu z vykonávania úkonov trestného konania je Najvyšší súd oprávnený posudzovať autonómne - primerane už spomínané stanovisko publikované pod číslom R 15/2017).

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený (okrem iných) sudca, u ktorého možno mať pochybnosti o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci, alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencovi alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Zároveň treba zdôrazniť, že i keď zákon nespája vylúčenie sudcov z pojednania a rozhodovania vecí iba so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale dôvodom takéhoto rozhodnutia môže byť aj pochybnosť o ich nezaujatosti, nemožno prehliadať, že rozhodnutie o vylúčení sudcu predstavuje výnimku z ústavného princípu, že nikto (žiadna zo strán trestného konania, o ktorej právach a povinnostiach súd rozhoduje) nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (článok 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Inak povedané, sudcu možno vylúčiť z pojednávania a rozhodovania pridelenej veci, len výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo, respektíve vzbudzujú dôvodné pochybnosti, že jeho rozhodnutie tieto požiadavky splňať nebude.

Pri posudzovaní (ne)zaujatosti sudcu sa pritom uplatňuje jednak subjektívny prístup, ktorý vychádza z osobného presvedčenia konkrétneho sudcu, ktorého osobná nezaujatosť (nestrannosť) sa predpokladá až dovedy, kým sa nepreukáže opak, a jednak prístup objektívny, ktorý vyplýva z požiadavky, aby spravodlivosť bola nielen vykonávaná, ale musí sa i zdať, že je vykonávaná nezaujato, a ktorého cieľom je preveriť, či existujú nejaké overiteľné skutočnosti spôsobilé vzbudiť pochybnosti o nezaujatosti sudcu. Aj pri uplatnení druhého kritéria ale platí, že pri rozhodovaní o tom, či je v konkrétnom prípade daný legitímny dôvod k obavám, že niektorý sudca nie je nestranný, môže byť stanovisko strán trestného konania síce dôležité, nie je ale rozhodujúce. Rozhodujúcim je to, či takáto obava môže byť považovaná za objektívne oprávnenú (primerane napríklad rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Hauschildt proti Dánsku z 24. mája 1989 a vo veci D. N. proti Švajčiarsku z 29. marca 2001).

Obvinený založil ním vznesenú námietku zaujatosti na vzťahu a vplyvu bližšie nešpecifikovanej, teda nezistiteľnej prísediacej k sudcom súdu prvého stupňa, pričom toto svoje tvrdenie nepodložil žiadnymi konkrétnymi informáciami, ktoré by umožňovali spomínanú prísediacu identifikovať a tvrdenia obvineného preveriť. Navyše v prejednávanej veci na súde prvého stupňa konal samosudca, preto žiaden prísediaci sa na rozhodovaní v spomínanej veci nezúčastnil. Obvinený odôvodnil ním vznesenú námietku zaujatosti spôsobom, ktorý neumožňuje jeho tvrdenia overiť. Ide teda o námietku zaujatosti, ktorá nie je spôsobilá vyvolať v očiach verejnosti pochybnosti o zaujatosti sudcov súdu prvého stupňa a ich vylúčenie založiť (primerane aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod číslom 11 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 2/2009).

Aj podľa názoru najvyššieho súdu v prejednávanej veci niet reálneho konkrétneho dôvodu, ktorý by sudcov, či už súdu prvého alebo druhého stupňa z vykonávania úkonov trestného konania v prejednávanej veci obvineného vylučoval, preto dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, prípadne v nadväznosti na to dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku v prejednávanej veci zjavne naplnený nie je. (A keďže sudca súdu prvého stupňa z vykonávania úkonov trestného konania v prejednávanej veci vylúčený nebol, neprichádza do úvahy, ako to už bolo vyššie uvedené, ani dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku).

Taktiež skutočnosť, že obvinený pri uvádzaní zdroja, z ktorého sa o ním namietaných skutočnostiach dozvedel a času kedy sa tak stalo, evidentne neuvádzal pravdu, vzbudzuje pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení.

Opakované podávanie, či už námietok zaujatosti alebo návrhov na odňatie veci príslušnému súdu a jej prikázanie inému súdu zo strany obvineného (na čo poukázal už krajský súd vo svojom uznesení z 27. februára 2019, sp. zn. 6To/7/2019), ktoré boli opakovane vyhodnotené ako neopodstatnené, nasvedčuje skôr tomu, že ich podávaním sa obvinený nedožadoval svojho práva na spravodlivé súdne konanie pred nezávislým a nestranným súdom, ale zneužíval ich ako nástroj na dosiahnutie márneho uplynutia maximálnej lehoty väzby.

K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je potrebné uviesť, že dovolanie podľa citovaného ustanovenia je možné podať ak rozhodnutie (teda rozhodnutie, ktoré je možné podľa § 368 ods. 2 Trestného poriadku dovolaním napadnúť) je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Obvinený v podanom dovolaní v tomto smere namietal, že súd prvého stupňa v konečnom dôsledku rozhodol o jeho námietke zaujatosti vznesenej 27. novembra 2018 na podklade dôkazu, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom, pretože postupoval na podklade zvukového záznamu telefonického rozhovoru medzi ním a jeho matkou, čím bolo podľa jeho názoru zasiahnuté do jeho práva na súkromie a navyše tento dôkaz bol vykonaný mimo hlavného pojednávania.

K tomu je potrebné uviesť, že medzi rozhodnutia, ktoré je možné dovolaním samostatne napadnúť, rozhodnutie o námietke zaujatosti rozhodne nepatrí. Nie je preto zjavne možné úspešne uplatniť ako dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku skutočnosť, že na nezákonnom dôkaze malo byť založené rozhodnutie o námietke zaujatosti.

Ako to už bolo vyššie naznačené takáto námietka by mala relevanciu, avšak pri dovolacích dôvodoch vyplývajúcich z ustanovení § 371 ods. písm. a), písm. b) prípadne písm. e) Trestného poriadku uplatnených v dovolaní proti rozhodnutiu uvedenému v ustanovení § 368 ods. 2 Trestného poriadku ale len pokiaľ by zároveň bola takého charakteru, že by objektívne v očiach verejnosti vyvolávala pochybnosti o nezaujatosti sudcu, čo nie je, z už vyššie uvedených dôvodov, prípad prejednávanej veci.

Preto ani dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, v

prejednávanej veci zjavne naplnený nie je.

Napriek tomu najvyšší súd ešte dodáva, že rozhodovanie o námietke zaujatosti nepredstavuje rozhodovanie vo veci samej, a preto je možné o nej rozhodnúť aj mimo hlavného pojednávania a na podklade dôkazov získaných taktiež mimo hlavného pojednávania (z ustanovení Trestného poriadku opak nevyplýva).

A pokiaľ obvinený namieta, že súd prvého stupňa zasiahol do jeho práva na súkromie tým, že si vypočul nahrávku telefonického rozhovoru medzi ním a jeho matkou, k tomu je potrebné uviesť, že vo všeobecnosti je podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd súkromie každého človeka hodné ochrany pred neoprávnenými zásahmi. Prelom tejto ochrany je prípustný len v prípade záujmu ochrany demokratickej spoločnosti alebo ochrany ústavne (medzinárodne) garantovaných základných práv a slobôd iných osôb (kolízia práv).

Podľa § 21 ods. 3 zákona číslo 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone väzby“) ústav je oprávnený monitorovať a zaznamenávať obsah telefonického hovoru obvineného za účelom plnenia úloh na úseku boja proti terorizmu a organizovanému zločinu, zabrániť mareniu účelu výkonu väzby, odhaľovania a objasňovania trestných činov a zabezpečenia ochrany verejného poriadku a bezpečnosti v objektoch, ktorých ochranu zabezpečuje zbor; uvedené sa nevzťahuje na telefonovanie obvineného s jeho obhajcom. Ústav uchováva záznamy podľa prvej vety počas dvanástich mesiacov.

Vyššie citované ustanovenie teda vymedzuje legitímny dôvod na prelom ochrany práva obvineného na jeho súkromie, pričom obsah telefonického rozhovoru medzi obvineným a jeho matkou bol zaznamenaný v súlade s vyššie uvedeným zákonom.

Podľa § 21 ods. 5 zákona o výkone väzby záznamy podľa odsekov 3 a 4 ústav poskytuje na základe písomnej žiadosti subjektom uvedeným v osobitnom predpise, ktorým je zákon číslo 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov.

Podľa § 65a naposledy spomínaného zákona zbor poskytuje a sprístupňuje informácie a osobné údaje o osobách vo výkone väzby a výkone trestu odňatia slobody z informačného systému zboru ministerstvu, súdom, prokuratúre, Policajnému zboru, Slovenskej informačnej službe, Vojenskému spravodajstvu, Národnému bezpečnostnému úradu, Vojenskej polícii, obecnej polícii, Finančnému riaditeľstvu, Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, zdravotnej poisťovni alebo aj iným osobám za podmienok uvedených v odseku 3 v rozsahu nevyhnutnom na plnenie ich úloh podľa osobitného predpisu. O každom prenose osobných údajov sa vyhotoví úradný záznam.

V prípade použitia takýchto záznamov je zároveň potrebné prihliadať na proporcionalitu, ktorá zahŕňa najmä posúdenie dôvodov, pre ktoré bol záznam urobený, zhodnotenie intenzity potreby použitia práve tohto prostriedku a okolností, za akých bol záznam urobený.

Ako to už bolo vyššie uvedené, spomínaný zvukový záznam bol urobený na podklade zákona, na ochranu zákonom vymedzeného cieľa, predstavujúceho legitímny zásah do práva obvineného na súkromie a bol vydaný zákonom predpokladanému subjektu (súdu) za účelom plnenia si jeho zákonom predpokladaných právomocí (rozhodovanie o námietke zaujatosti).

Nie je možné ani podľa názoru najvyššieho súdu preto dospieť k záveru, že by použitie zvukového záznamu z telefonického rozhovoru medzi matkou a obvineným predstavovalo neproporcionálny nelegitímny zásah do jeho práva na súkromie.

Napokon obvinený sám tento rozhovor označil za zdroj informácií, na podklade ktorých sa domáhal konania pred súdom, ktorý si tento rozhovor vypočul len na účely konania, ktoré obvinený sám s poukazom na tento rozhovor inicioval, preto takýto postup súdu nie je možné ani z toho uhľadu

označiť za neproporcionálny.

Vzhľadom na to, že dovolateľ skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil ním uplatnenej dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e), písm. g) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného D. A. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je opravný prostriedok prípustný.